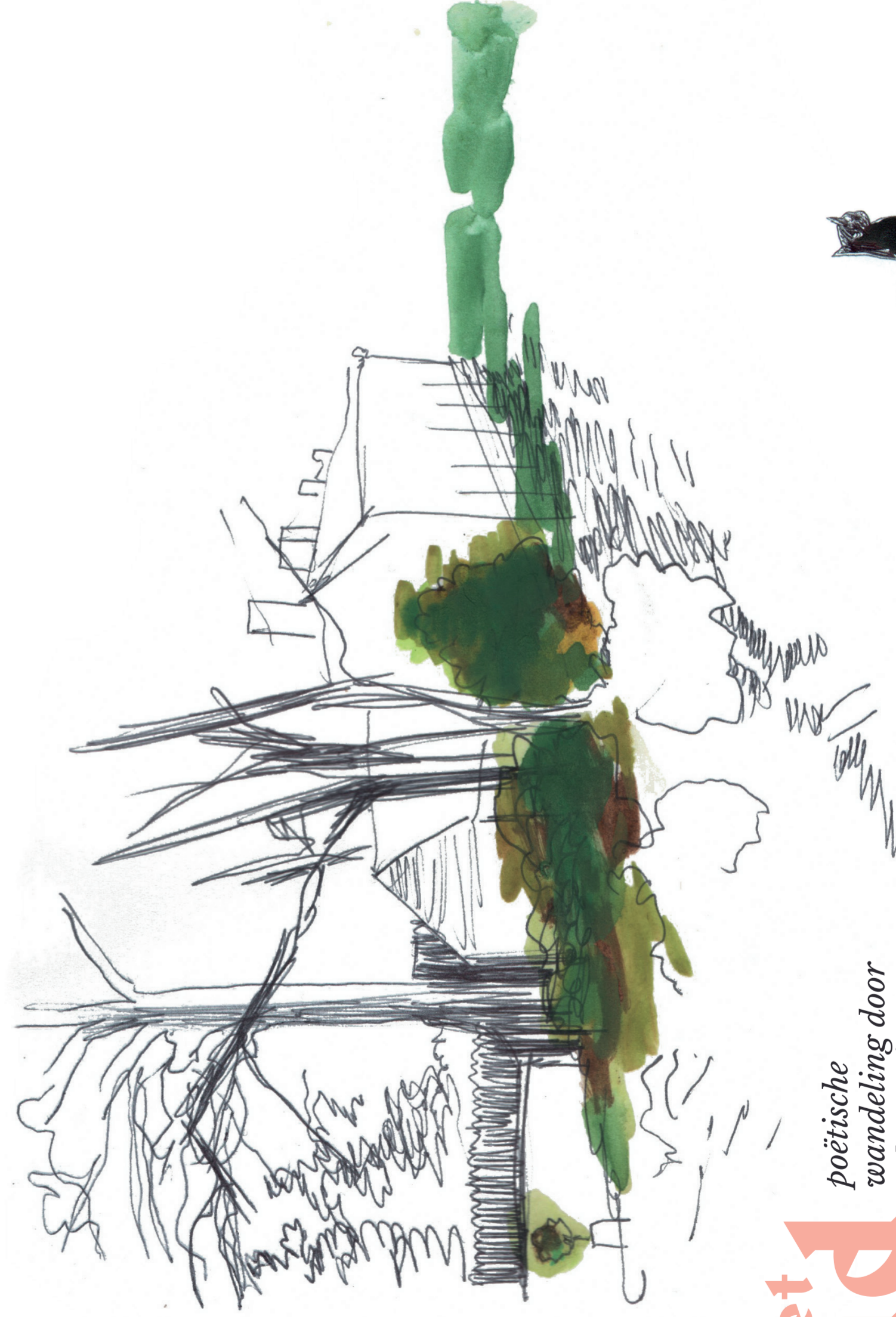

bij het zien van het eerste licht
grollen en spinnen we

poëtische
wandeling door
Schoon Lier⁴

het pad van de kat⁴

In het pad van de kat
achtervolgt auteur **Tom
Marien** een eigenzinnige
viervoeter doorheen de
Lierse binnenstad.
Illustrator **Lies Van Gasse**
wandelt met hem mee en
legt onderweg in beelden
vast wat haar raakt.
Samen ontdekken ze
groene, haast verborgene
parels en ontmoeten ze
mensen die iets te vertellen
hebben.

Het pad van de kat verschijnt
in 5 episodes tussen juli en
september 2020. Check op
www.stadsmuseumlier.be of
via Facebook en Instagram.

het pad van de kat

episode 4

Huis van Oscar & binnentuin Coypoort

Je vergeet de stenen en straten uit je eigen stad. Toen je hier voor het eerst ergens stopte, keek je naar een hoek of huis van bij je thuis. Je zag de torens niet die hier staan, maar de torens van bij jou. Met elke stap in elke nacht vervagen die plekken en huizen alsmar meer. Je poten wissen ze nacht na nacht meer uit. Je stapt jezelf uit je verleden. Je ruift tot ook je nieuwe vacht vertrouwd aanvoelt en ruikt.

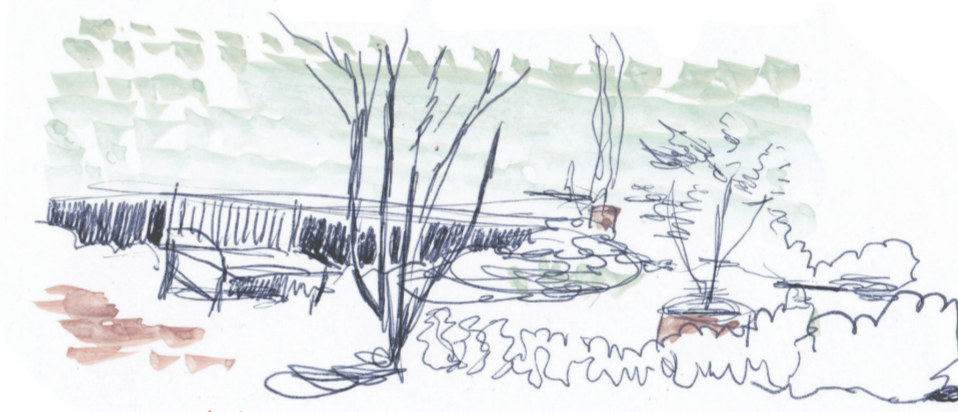
Huis van Oscar

pluscode Google Maps 4HJC-JW Lier

In de tuin van het Huis van Oscar groeien oude appel- en perenbomen die unieke soorten voortbrengen. In het begin van de tuin eisen de dubbele hulst, de oude apenboom en een grote magnolia alle aandacht op. Achteraan ligt een grote moestuin waar een bijzondere serre staat. De tuin is gratis toegankelijk tijdens de openingsuren van het museum. Kijk voor meer info op www.huisvanoscar.be.

groene gevel bij Abtsherbergstraat nr 17

woonproject Gendarmerie

Krabben en krollen

Het is een zwoele nacht. Het zwart is hier en daar wit gespikkeld. We zitten op een bank. Zij legt haar hoofd in mijn schoot. Ik leg mijn hoofd in mijn nek.
 'De meeste sterren die je ziet, bestaan niet,' zeg ik. 'We zien alleen het spoor dat ze hebben achtergelaten.'
 Zij knippert met de ogen en zegt: 'Vertel een vrouw nooit dat de sterren die ze ziet, niet bestaan. Vertel mij liever van dingen die wel bestaan.'
 Op deze plek, in de schaduw van de kastanjabomen, stond ik oog in oog met de kat die ik vaak, te vaak haast, tegenkwam. Telkens ik dit dier ergens in de binnenstad ontmoette, liep ze hooghartig van me weg. Af en toe hield ze halt, keek om en trippelde weer verder. Nooit liet ze me toe dichtbij te komen. Tot die ene avond waarop ze zich vol voor de muur vol kat had gezet. Een lantaarn maakte haar veel groter dan ze in werkelijkheid was. De tijger zette ze een hoge rug op en klauwde met haar voorste poten in het gras. Dan keek ze omhoog, naar de wolken in de donkere lucht. Nu gaat het gebeuren, dacht ik.

Ze gaat mauwen alsof er meer hond dan kat in haar keel zit. Maar terwijl ik op een kreet wachtte, die de nacht zou verscheuren, sprong ze in de struiken. En met een ongelukkige muis in haar bek liep ze naar me toe. Ze legde het gewonde dier aan mijn voeten, drukte het met een poot tegen de grond en ging alweer op in de nacht.
 Nu, met een muur van krabben en krollen voor ons, kijken we omhoog, naar sterren, een schijfje maan en planeten.
 'Het zijn geen mensen,' zeg ik, 'die bij volle maan in een weerwolf veranderen. Het zijn katten, heel bijzondere katten.'
 'Hoe kom je daarbij?' vraagt ze en ze schiet in de lach.
 'Gewoon,' zeg ik. 'Ik heb het zelf zien gebeuren, op deze plek.'
 Ze moet nog harder lachen. 'Zullen we dan maar een ijsje halen, want vanavond met je praten lukt toch niet.' En terwijl ze luidop twijfelt tussen stracciatella of groene appel, begin ik te twijfelen aan wat ik toen die avond heb gezien.

tuin woonproject Coypoort

pluscode Google Maps 4HJF-X4 Lier

Op de plek waar ooit kloosterhoeve Coypoort stond en de vroegere stadsbibliotheek vind je nu het woonproject Coypoort, net als de Lierse Maatschappij voor Huisvesting. De graffiti van de kat is het dynamische eindresultaat van een groepswerk dat door enkele afdelingen van de SASK Lier werd uitgevoerd. O.l.v. docent Marc Vervoort gingen de groepen Tekenkunst en Digitale Beeldende Kunst creatief aan de slag. Verschillende technieken, zoals tekenen naar waarneming en rotoscoping, werden gecombineerd. De kat was het onderwerp van hun studie.

Ik vind de kat een fascinerend en mysterieus dier. Gedurende eeuwen is het een trouwe en eigenzinnige metgezel van de mens, met al zijn nog bestaande en reeds verdwenen steden. Dit dier miauwde enkel als het er echt zin in heeft.

docent Marc Vervoort

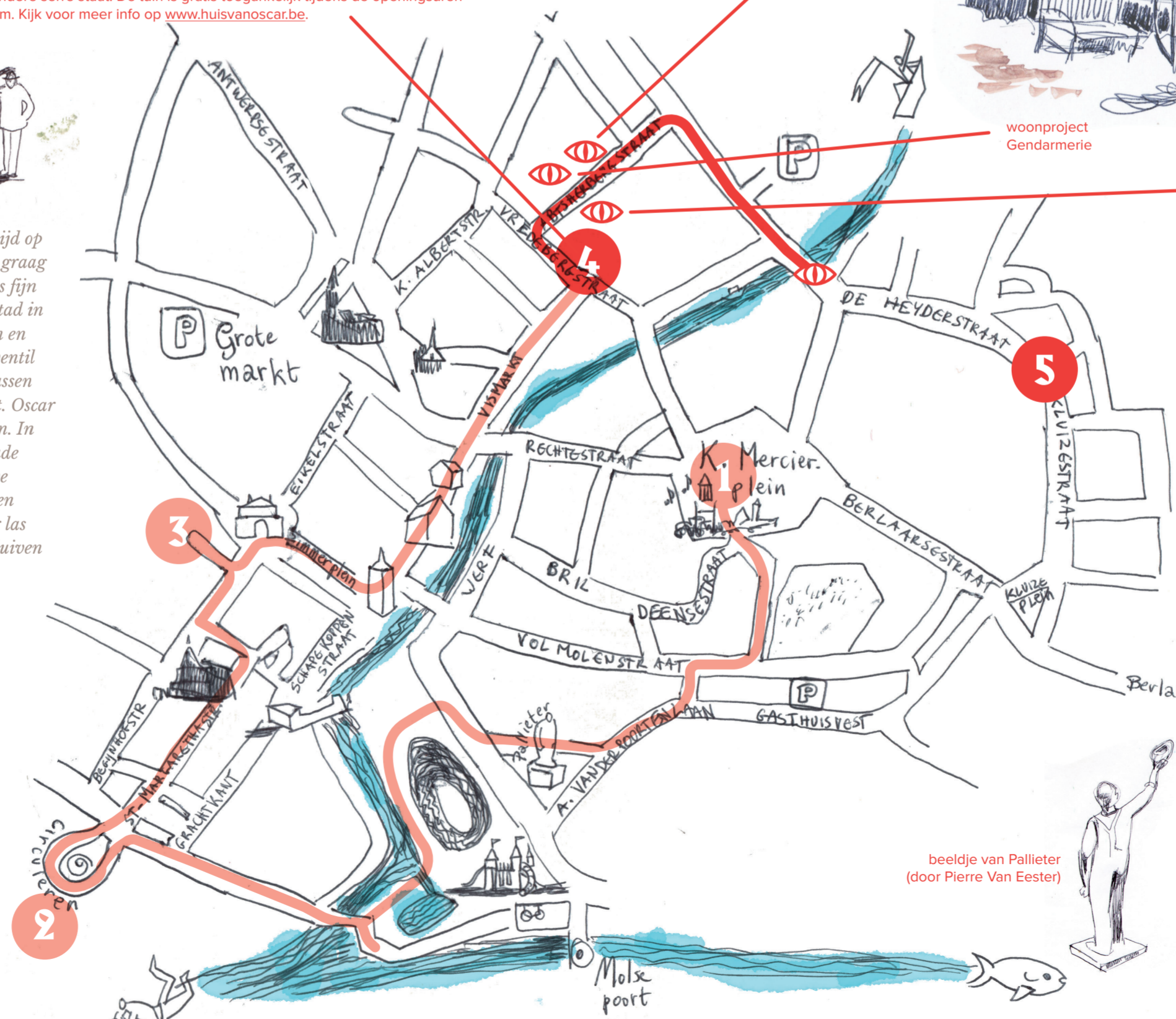
Komkomkom

Tot vandaag kende ik slechts één duivenmelker. Dat is niet bijster veel gezien we aan de samenloop van de twee Netes toch geroemd worden om onze internationale duivenmarkt en baksteenrode koterijen vol gevogelte. Wat me van die ene man vooral is bijgebleven: zijn toewijding (nooit ging hij langer dan één dag op reis), zijn zachte stem (die komkomkom met een soort gefluit vermengde) en zijn groene vlociostof (Daar kweek je kampioenen mee vertrouwde hij me op een dag geheimzinnig toe).
 Ik herinner me die man nu ik in de duiventil van schilder Oscar Van Rompay sta. Samen met zijn Jeanne woonde Oscar in een prachtig pand met een bijzondere stadstuin. Dat hij een gepassioneerd duivenmelker was blijkt nu ik met beide voeten in zijn til sta. Als ik klusser August mag geloven, was het geen pretje om de boel op te kuisen en te restaureren. Je hebt niet alleen de onvermijdelijke duivenmest. Ook de hokken konden een likje verf gebruiken en de korven verdienen een stevige poetsbeurt. Mijn aandacht wordt vooral getrokken door enkele oude exemplaren van

Ons Lier die op de bodem van de korven rusten. Het oudste dateert van zondag 22 september 1963. Of hoe een stuk vergeelde krant je terug in de tijd werpt. En de perfect bewaarde duivenklok brengt me terug bij de zachte stem van mijn duivenmelkersbuurman. De constateur geeft tien voor zes aan. Stilstaande klokken fascineren me mateloos. Zo stond ik met grote ogen te kijken naar de klok op het nachtkastje van schrijver Fjodor Dostojevski in zijn museum-appartement te Sint-Petersburg. Na zijn dood werd de tijdsbewaker nooit meer opgewonden. En ergens in een doos op zolder heb ik nog een kleine bruine klok liggen die op halftwee is blijven staan, halftwee 's nachts. Die bewuste nacht rukte ik bijna woest de batterij uit de houder die de Quartz mechaniek aandreef. Ik woonde net alleen en de zomervakantie duurde te lang, net als de eenzame nachten. Ik kon het getik van de tijd niet meer verdragen en schoot brutaal in actie. 'Kom, Tom,' hoor ik August zeggen. 'Ik wil je nog enkele prachtige bloemen tonen, achteraan in de tuin.' Met een zacht bevel haalt de kranige klusjesman me weer bij de les en de tegenwoordige tijd.
 Kom, Tom rijmt heerlijk op komkomkom denk ik bij mezelf, terwijl ik August op de voet volg naar de najaarsbloeiers. Aan deze handige man is een prima duivenmelker verloren gegaan. Hij heeft er de stem en de woorden voor.

Ik ben al een hele tijd op pensioen en ik ben graag buiten bezig. Het is fijn om midden in de stad in het groen te spitten en te klussen. De duiventil hebben we ondertussen ook mooi opgekuist. Oscar hield er zijn duiven. In de hokken en de oude manden vonden we nog oude kranten en weekbladen. Oscar las de kranten en de duiven deden er later hun behoefte op.

klusjesman August Ceulemans

beeldje van Pallieter (door Pierre Van Eester)

